

Duikreis Estartit

(2001)

Of over de Spaanse zon, slufferduiken en zeemeerminnen.

Nee, niet alle duikers plannen hun duikreis naar de Rode Zee of naar verre tropische oorden zoals Cuba en de Maldiven. Sommige clubs, zoals de Wenduïse Tarpoenduikers, organiseren jaarlijks een clubreis naar het dichtbijgelegen Spanje. Dit jaar was ook de zon mee afgezakt en bleef de Tramontana tot op het einde van de vakantie rustig in de Franse bergen slapen.

Terwijl de clubleden massaal de luchthavens bestormden, moest ik, om familiale reden een paar dagen later, alleen in de donkere nacht de 1300 km tussen België en de Costa Brava overbruggen. Nadien gezien valt zo'n afstand best mee en zijn, je betaalt er wel voor, de Franse stopplaatsen stukken beter dan de Belgische. Indien je je route goed uitstippelt, betaal je je niet blauw, de tweede betekenis van de 'Carte Blue', aan de péage kan je de tankkosten beperken.

Ondanks de nachtelijke rit, voelde ik mij toch uitgerust zodat de eerste duik onmiddellijk richting 40 meter was. In volle voorbereiding voor het behalen van ster nummer vier, ben ik verplicht om naar die diepte te duiken. Helder, warm water maken deze verplichte diepe duiken een stuk aangenamer en veiliger. Alhoewel er in het grootste deel van mijn onderwateruitstappen een stop op min 40 voorzien was, stonden er toch een paar ondiepere duiken op het programma.

Ondiepe en lange duiken, een stuk beter dan diep en kort, worden in het dialect van de kust 'slufferduiken' genoemd. Deze soort duiken worden meestal met twee uitgevoerd, het best met je feestpartner van de vorige nacht, en hebben als hoofddoel zo relax en zo lang mogelijk van je flesinhoud te genieten. Je hebt tenslotte voor de volle ,of beter lege, 200 bar betaald! Een terugkeer naar de boot met snorkel, omdat je geen lucht meer hebt om je jacket op te blazen, is niet ongewoon. Door het rustig tempo stoor je de omgeving niet, zodat je op je gemak met de scholen meezwemt, congels langs je benen ziet passeren, grote langoesten in de vrije natuur tegenkom (ook hier moet je er af blijven! gelukkig maar), vrijzwemmende berekreeftjes ontdekt, ... Indien je zo'n slufferduik in alle eenzaamheid, je buddy niet meegeteld, in de grotten en tunnels van 'el Dófi' kunt beleven, dan kan je zonder blikken of blozen in je logboekje schrijven 'DE DUIK!'.

Een heldere, warme, op 40 meter was het toch nog frisjes, zee is niet alleen interessant om de opgelegde diepe duiken te halen, de Spanjaarden zeggen dat de Belgen gekken zijn, omdat ze naar Spanje komen om dieptes te halen, maar ze is ook ideaal om duikleidingen te geven. Door de grote zichtbaarheid kan je makkelijk de duikploeg in het oog houden. De instructeurs zijn hierdoor geneigd om meer mensen in de ploeg te steken, maar zelfs dat vormt geen probleem. Daarbij komt nog dat daar de fantastische fauna en flora de groepsleden en de instructeurs genoeg te zien hebben, zodat ze allemaal rustig volgen.

Gelukkig waren het niet alleen diepe duiken en duikleidingen, er was ook nog plaats voor feest. Het is tenslotte een hobby en een hobby zonder plezier is maar niets. Gewoontegetroou worden de honderdvoudige duiken gevierd met een fles champagne, onder water! Het is altijd een belevenis om te toosten op negen meter, zeker als er een paar

beginnelingen mee zijn. Na het bekomen van de eerste verbazing, vinden ze het steevast een sterk verhaal, waarop de duikende baas van het plaatselijk stamcafé oogrollend de Belgen als extravagant bestempeld.

Eén van de voordelen van een clubreis t.o.v. een individuele is dat je eens met ander materieel kan duiken. Als je bijvoorbeeld op zoek bent naar een nieuwe ontspanner, dan zal er zeker een clublid zijn van wie je het kunt lenen. Zo ontdek je dat niet alle apparaten een grote ademweerstand bezitten en dat er een verschil is tussen een niet- en welgecte-compenseerde eerste trap. Je leert het verschil appreciëren tussen een zaklampje van 5 W en een duikfare van 100 W.

Een ander voordeel van reizen in groepsverband zijn de activiteiten na de duik. Waar je ook gaat je bent er altijd in groep en er is steeds sfeer. Een rustig gesprek met een lokale schone kan je echter wel vergeten. Het risico op burenlawaai of op een schip met zieken moet je er wel bijnemen. Zelf heb je er weinig last van, tenzij je bij de zieken te rekenen bent, maar de duikverantwoordelijke des te meer. Al zijn mooie planning van de duikploegen valt door een aantal op- (of over-) gevers, soms letterlijk, in het water. Kandidaat-instructeurs kiezen voor hun organisatie best de eerste duikdag, de rest van de dagen zijn onvoorspelbaar.

Door de jaarlijkse trek naar dezelfde streek begint de plaatselijke bevolking de groep te kennen, wat natuurlijk een heleboel voordelen oplevert. De baas van de 'tapasbar', duiker drie esterellas (is dat geen bier), laat deze commerciële kans niet onbenut en slooft zich geholpen door gezin en zijn personeel, uit. De talloze activiteiten tegen een belachelijk lage prijs doen mij echter twijfelen aan zijn mogelijke winsten. Het laatste avondmaal na een prachtige duikcruise is hier een typisch staaltje van : een feestmaal, drank à volonté en pousse-café gekend onder de naam BBQ zonder vlees voor de prijs van een biefstuk-friet in België. Een dergelijke behandeling is voldoende om de meest verlegen persoon om te toveren tot een taterende ober die iedere klant overtuigd om te gaan duiken.

Met de brandende zon op mijn rug en een spookachtige marmerboot op 40 meter om op te duiken, kon ik samen met een clubgenoot bekomen van de voorbije woelige groepsdagen. Achterblijvend kan je uitblazen en meer contact zoeken met de Spanjaarden en de andere duiktoeristen. Onverbiddelijk echter nadert het einde. Na afscheid van de bevolking te hebben genomen, zijn we uiteindelijk in de nacht naar België moeten vertrekken.

Als ik terugblik op de fantastische duikweek met veel zon, actie en rust, kan ik niet verstaan waarom sommigen 51 weken wachten om naar verre, dure oorden te trekken. Alleen jammer dat ik dit jaar 'La Sirena' niet gezien heb.

Estartit, dichtbij en toch mooi, ook boven water!